

гледа безъ да се мръдне. Слонътъ я изгледа, позна я и се понечва да продължи пътя си.

— Почакай малко. Ще успѣешъ — има време — засъска змията и изправи глава. — Дай да те видя, дай да се нарадвамъ на твоята глупостъ . . . Сега ти вече мъкнешъ на гърба си цѣли кжщя на хората . . . Види се, затова си и роденъ, затова си и живѣлъ толкова години въ горитѣ! Колко лесно промѣни свободата на робство! Какъ леко подложи глава подъ оскърбителнитѣ удари на чука!

— Не ме боли . . . — опита се да възрази слонътъ, но змията отново засъска и се изправи на опашката си.

— Не те боли? Е, разбира се! Хитритѣ хора всѣкога ще зематъ връхъ надъ глупавия слонъ: тѣ мисля, дори те ласкаятъ, галятъ те и сѣ, чувашъ ли, сѣ за да използватъ твоитѣ сили.

При тия думи очитѣ на слона заискриха отъ гнѣвъ и обида, а презъ ума му минаха ония дни, когато, свободенъ и могщъ, той скиташе по горитѣ и храсталацитѣ. Безпокойно той зе да се мѣтя отъ страна въ страна, като нервно кжсаше съ хобота си клонки отъ ближнитѣ дървеса. Още малко и той би изтърсилъ стопанина и палатката му и съ дива злоба къмъ хората би ги стжпкалъ съ нозетѣ си, но въ тая минута изъ палатката се чу жаловития стонъ на болната му млада господарка. Предъ очитѣ на слона се изпрѣчи нейното мургаво ласкаво лице съ нѣжни черни очи и тънkitѣ ѣ ржце, които тѣй често сж милвали неговата безобразна глава. И веднага се успокои и съ отмѣрени, тихи крачки тръгна нататъкъ.

— Че какъ? Ти отивашъ отново въ робство на хората? — Дума му на прощаване змията, насмѣшливо люлейки се подире му.